

MORE JE
I PITANJE I ODGOVOR

ARETÉ
IZDAVAČKA KUĆA

Za izdavača
Nina Gugleta

Edicija jedanODsto

Glavna i odgovorna urednica
Nina Gugleta

Izvršna urednica
Ana Šakan

Lektura
Jelena Janković

Korektura
Aleksandra Dunderski

Dizajn korica
Barbara Dimić

Fotografije
Marina Bugarčić

Štamparija
Caligraph, Beograd

Tiraž
1000 primeraka

Izdavač
Areté, Beograd, 2024

Copyright © Arete, 2024

Sva prava su zadržana.
Nijedan deo ove knjige ne može se koristiti
niti reprodukovati u bilo kom obliku
bez pismene saglasnosti izdavača.

MORE JE
I PITANJE I ODGOVOR

Marina Bugarčić

Zamisli da hodaš po snegu,
a da iza tebe ne ostaju tragovi.

Tako je i kad ljudima
ne kažeš
šta osećaš

dok

su

tu.

Ako pobegneš od sebe
i zaboraviš put nazad,

kome ćeš da se vratiš
kad pomisliš
da je vreme
za to?

Ljudi u avionu retko obraćaju pažnju na stjuardesu
dok pokazuje kako se koristi maska,
jer misle da im to neće trebati.

Možda se tako ponašaju
i kad je neki znak u pitanju.

Misle da se ne odnosi na njih.

Neke reči dugujem sebi.

A ja ne volim da dugujem.

Jednom su mi tako,
ničim izazvano,
gledali u dlan.

Zamisli
da si zapisan
u nečijim rukama.

Dosta se toga promenilo,
a najviše ja,
kada sam umesto
vidimo se sledeće godine
moru počela da govorim
vidimo se uskoro.

Ćutim neke stvari u ovom životu
kad vidim grehe iz prošlih,
jer neki budući trebaju mir.

Prestala sam da se uspavljujem tako što stavim ruku na rebra da osetim otkucaje srca.

I svetlo sam počela da gasim kad krenem na spavanje.

Ne znam da li su pobedila čudovišta ili ja.

Mada, nije ni bitno, razumeli smo se.

Ne pijem kafu.

Budim se rano.

Više ne mislim da ću sresti sebe negde u hodniku kako odlazim dok dolazim.

Moja usamljenost dobila je svoju usamljenost i tako sad idu ruku pod ruku.

Dobro je da bar nisu same.

Za čoveka nije strašno ako je usamljen.

Za usamljenost već nije dobro da bude sama.

Pre ne znam koliko godina, čula sam priču
kako su neki tamo ljudi,
u nekoj tamo zemlji,
saznali kako su neki drugi ljudi ti koji jesu,
jer su, dok su jeli, viljušku držali levom,
a nož desnom rukom.

Čudno je to sa ljudima.
Shvatiš ko su
kad im se servira na sto
ono čega su gladni.

Na jednom putovanju,
nikad dalje od drugih, a nikad bliže sebi,
pre početka mise, a nakon dva sata pešačenja,
sveštenik je rekao:
Budimo zahvalni grešnima,
da nije bilo njih, Bog ne bi poslao sina svog među nas.

Na drugom putovanju,
nikad dalje od sebe, a nikad bliže sebi,
posle vožnje starim putem,
vlasnik najstarije kafane tu me je pitao
zašto mislim da imam izbor.
Izbor je zapravo hoćeš ili nećeš.
Odnosilo se na hranu, ali važi i za druge stvari.

Setim se te dve priče kad mi se učini da ljudi pomisle
da je nebo daleko i da ih niko ne vidi dok prave izbore.

Ja sam se smejala i ljudi su to videli.
Smejala sam se, a smejali su se i oni.
Nasmejalo se i moje srce.
Nasmejala se i duša.
Onda me duša potapšala po ramenu
i rekla: diši.
I ja sam disala.
Dubok udah, pa dubok izdah.
Onda smo se svi nasmejali.
I srce, i duša, i ja.
I onda je puklo.
I smejali smo se, i ljudi, i duša, i ja.
Srce se nije smejala.
Ono je puklo na komade, a komadi su postali prah
i duša je taj prah odnela, a da ja ne znam gde.
I ja se i dalje smejem.
Smeju se i ljudi.
Verovatno misle da je prasak bio
zbog vatrometa u ponoć,
negde iznad Beograda.